„Toate golurile mele" 8

FRAGMENTE DIN CARTEA FOTBALISTULUI VEST-GERMAN UWE SEELER

În rîndurile care urmează, Uwe Seeler povestește meciul cu Iugoslavia de la C.M. din 1962, apoi cîte ceva despre programul său zilnic și, în sfîrșit, impresii de la ediția inaugurală a campionatului federal (pe întreaga Republică Federală a Germaniei).

De data asta aveam în fața noastră o echipă complet nouă și foarte tînără. Era echipa care cîștigase finala olimpică de la Roma, în 1960.

63.000 de spectatori veniseră să ne vadă jucînd. Marea lor majoritate aveau aparate cu tranzistori, pentru a putea urmări simultan jocul propriei lor echipe, la Arica, împotriva Uniunii Sovietice. Erau 20°C la umbră, deci tocmai bine. Nu prea cald. În curînd însă, aveam să trecem prin toate „focurile iadului".

Chiar în primul minut iugoslavii beneficiară de o lovitură liberă. Galic îl derută pe portarul nostru, Fahrian, printr-o pasă fentată cu călcîiul, către Jerkovic, care trase de aproape, Fahrian, însă, printr-un reflex extraordinar, reținu.

Din degajarea portarului, mingea ajunse, după o foarte frumoasă combinație pînă la mine. I-am dat-o în viteză lui Haller care mi-o retrimise după cîțiva pași. Din plină viteză, de la vreo 15 metri de poartă, am tras... Se auzi o bubuitură în momentul cînd mingea lovi cu putere colțul barei transversale. Întregul eșafodaj al porții se cutremură, dar asta era tot...Îmi smulgeam părul din cap. Împotriva acestui șut nici măcar excelentul apărător al buturilor iugoslave, Soskic, nu ar fi putut face nimic. Iugoslavii, în schimb, căutară să profite cu sînge rece de deruta noastră momentană.

Jocul era aprig disputat. Publicul aplauda cînd pe iugoslavi, cînd pe noi, pentru combinațiile reușite și fazele frumoase create și de unii și de alții. De cîteva ori, am schimbat locul cu Brülls, pentru a-i deruta pe adversari, apoi Schäfer juca pe extrema dreaptă, iar Brülls pe extrema stîngă. Skoblar obținu o lovitură liberă, dar trase mult peste poartă. Apoi veni rîndul lui Hans Schäfer să rateze o lovitură liberă.

Dintr-o dată izbucni pe stadion un vacarm de nedescris. La Arica, Chile marcase primul gol împotriva Uniunii Sovietice!

Mie nu-mi trecuse încă emoția, de cînd cu șutul meu în bară. Mai aveam și un adversar direct foarte dificil: centrul half Marković, un excelent jucător cu capul. Ori de cîte ori săream împreună la minge, datorită unei mici diferențe în centimetri, el reușea să se apropie mai mult de ea. La un moment dat, am primit o pasă splendidă de la Schnellinger, dar și Marković era acolo. Eram tot mai mult înghesuiți în propriul nostru careu. Erau situații cînd toți coechipierii mei se aflau în spate, în ajutorul apărării, iar eu, singur, aveam în față întregul teren iugoslav. De două ori, Fahrian salvă „in extremis". În fine cîștigăm o minge. Szymaniak, la vreo 30 de metri de mine, îmi servește totuși mingea la picior. Dar în aceeași clipă apărură și doi iugoslavi lîngă mine. De data asta însă am reușit să-i fentez pe amîndoi și să dispar spre marginea dreaptă a careului. Șut...

— Nuuu!, am strigat plin de disperare, căci mingea se rostogoli singură, pe lîngă poarta goală, în aut. Soskic ieșise din poartă. Se putea oare un ghinion mai mare?

Pentru cîtva timp, spectatorii iar nu mai urmăreau jocul nostru, căci inima și urechile le erau la Arica. În momentul acela, sovieticii egalaseră: era 1—1. Dar numai un minut mai tîrziu se dezlănțui un infern în tribune, căci chilienii preluaseră conducerea cu 2—1.

Toate acestea ni se păreau oarecum curioase, dar în definitiv nu te puteai supăra pe chilieni fiindcă voiau să știe ce face propria lor echipă. Era însă destul de descurajant să simți că, în fond, nimănui nu-i pasă prea mult de ceea ce se întîmplă pe terenul nostru.

Schäfer se demarcă pentru o clipă și trase de la aproximativ 25 de metri, direct pe poartă. Soskic însă reținu. Ghinion. Nimic altceva decît ghinion! Azi, se pare, nu avea să ne reușească nimic. Dar nici adversarii noștri nu erau mai norocoși. Galic trase de două ori consecutiv alături. Cu cîteva clipe înainte de terminarea primei reprize, Schnellinger veni mult în față, dădu mingea lui Haller, care trase cu capul. Mingea lovi bara și reveni în teren. Schnellinger trase din nou, dar pentru a nu știu cîta oară mingea se lovi de picioarele unui jucător advers. Am mai încercat și cu o foarfecă, dar tot nimic.

*Cred că rareori două echipe au părăsit terenul, înjurînd la fel de mult. Aproape că puteai deveni superstițios. Cît am putut de repede, ne-am îndreptat spre umbra cabinelor. Ca întotdeauna, pauza ni s-a părut prea scurtă. Herberger nu ne spuse decît un singur cuvînt: — **Atacați!** Ne-am răcorit cît am putut de bine și înapoi pe teren, la soare. Abia de am avut un vic de răgaz să ne mai revenim...*

Am atacat din prima secundă. Și iar am ajuns la concluzia că undeva dracul și-a băgat coada. Toate șuturile mele nimereau alături. Începusem oare să văd dublu? Bombăneam fără încetare și-mi venea pur și simplu să mă arunc pe gazon și să bat cu pumnii în pămînt ca într-o tobă.

Apoi jocul s-a oprit pentru cîteva clipe, în urma unei ciocniri între mine și Radaković, la un duel aerian. Radaković se rănise și trebuia să părăsească terenul pentru a primi îngrijiri. După cîtva timp reapăru, bandajat la cap. Și tocmai Radaković, rănit, avea să decidă soarta acestei partide care a fost plină de ghinion pentru ambele părți. Cu cinci minute înainte de sfîrșit, scorul se menținea încă alb...

Galic tocmai pătrunsese în careu. Schulz, care abia primise un avertisment din partea arbitrului, nu prea îndrăzni să intre mai „tare". Galic pasă către Radaković și mingea șutată de el trecu prin întreaga noastră apărare, se opri în plasă și tabela de marcaj arăta 1—0 pentru Iugoslavia. Fahrian a făcut, ce e drept, un plonjon disperat, dar inutil.

Eu și împreună cu mine, toți ceilalți coechipieri am rămas încremeniți. Tuturor, mîinile ne atîrnau pe corp, într-o poziție de inerție totală. Totul fusese degeaba! Am încercat un ultim atac, ultima noastră șansă, dar era lipsit de sens. În ultima secundă am ratat eu însumi ultima posibilitate. Gata! Fluierul final!

Eram epuizați, dar asta nu ne-a împiedicat să ne salutăm prietenește cu iugoslavii. Nimic de zis, adversarii noștri au cîștigat pe merit, avînd în fond la fel de mult ghinion ca și noi. Zeița Fortuna voise victoria lor și nu pe a noastră...

Cu acest meci, campionatul mondial de fotbal ediția 1962, luă sfîrșit pentru unsprezecele german... Echipa de superclasă, Brazilia, cîștigă pe merit, net superioară fiind, pentru a doua oară consecutiv, titlul mondial.

. . . . . .

Nici în timpul vacanței de vară nu mă prea pot odihni. E drept că-mi găsesc timp să plec cu familia în concediu, dar după aceea am teribil de mult de recuperat. Abstracție făcînd de uriașele stive de scrisori prin care mi se solicită autografe. Acestea nu le pot rezolva în nici un caz.

În afara reprezentanței firmei de articole sportive „Adidas", mi-am lărgit activitatea și prin reprezentarea altor firme. Am preluat astfel reprezentanța firmei „Bizrstedt" din Steinhagen pentru mingi de fotbal, de volei, de handbal, de baschet și medicinale, pe scurt, orice fel de mingi din piele. La asta s-a adăugat fabrica de tricotaje din Schwabach, firma „Krumbholz" care produce chiloți de sport, tricouri, treninguri, costume de schi și de tenis. Pînă la urmă am preluat și reprezentanța firmei „Schildkröt-Klemmer", pentru echipamente complete de tenis de masă. Munca și răspunderea față de toate aceste firme creșteau pe zi ce trecea.

Făcînd odată o socoteală sumară, am ajuns la concluzia că într-un an parcurg aproximativ 40.000 de kilometri pentru aceste firme.

Odată cu toamna anului 1963, cînd a început primul campionat al ligii federale, a trebuit să-mi drămuiesc și mai bine timpul, pentru a putea face față cerințelor. (Echipele participante la campionatul ligii federale, rămîn totodată și în cadrul campionatelor lănderelor, astfel că o echipă dispută cel puțin două jocuri oficiale pe săptămînă, în afara jocurilor de cupă, internaționale, amicale etc. — n.n.).

În cursul unui an vizitez circa 300 de magazine cu articole de sport, fiecare dintre ele de cel puțin două ori și de cel mult opt ori, după mărimea și importanța magazinului. În orașele mai mari, mă deplasez cel puțin la fiecare șase săptămîni, iar în localitățile mai mici de două ori pe an...

Iată cam cum arată săptămîna mea:

Luni: vizitarea clienților mei la Hamburg și în împrejurimi. După-amiază, îmi amiază să mai rezolv corespondența. În cazul în care jucăm în deplasare și părăsim orașul joi seara sau vineri dimineața, corespondența se rezolvă duminica, căci pentru meci trebuie să mă antrenez cu toată seriozitatea.

. . . . . .

Veni și anul fotbalistic 1963/64, primul în care se disputa un campionat al ligii federale. În activitatea mea nu se schimbă nimic — în afara faptului că trebuia să rezolv totul mai repede — căci nu voiam să renunț la meseria mea de dragul ligii federale. Cine știe cît timp voi mai putea juca fotbal și, apoi, cînd această epocă idilică va trece, lucrurile acasă vor trebui să-și urmeze totuși ritmul vechi. În definitiv nu sînt holtei.

Liga federală era cu totul altceva decît liga regională (a landului — n.n.) și ar fi fost și mai primejdios decît pînă acum să-mi neglijez antrenamentele... Făceam gimnastică, alergări de semi-fond, sărituri, fandări. La capătul acestui așa-zis prim antrenament, urma cel de al doilea, adică mingea. Jucam împărțiți în mini-echipe, exersam pînă la epuizare șuturi directe din piruete, antrenorul ne trimitea centrări pe care noi eram obligați să le preluăm indiferent de cum venea mingea, exact așa cum s-ar putea întîmpla în orice joc. Urma jocul cu capul, lupta pentru minge între doi jucători și apoi, gradat, doi contra unul, trei contra unul, patru contra doi ș.a.m.d.

Din acest an s-a retras și Günther Mahlmann. El nu ne mai putea antrena căci se îmbolnăvise. Primul nostru antrenor în noul campionat federal era Martin Wilke...

La încheierea acestui prim sezon al ligii federale, echipa F. C. Köln devine campioană națională. Pe locurile următoare se clasaseră echipele Meidericher S.V. și Eintracht Frankfurt. Echipa mea ocupa locul șase. Din colegii mei, numai Willi Giesemann și cu mine am participat la toate cele 30 de jocuri. Urmară Horst Schnoor și Jürgen Kurbjuhn cu cîte 29 de jocuri și Gert Wörfel cu 27 jocuri.

Abia după ultimul meci al campionatului ne-am clarificat ce înseamnă această formulă nouă. Devenise evident că saltul de la o echipă de amatori la o echipă de liga federală era o problemă extrem de greu de rezolvat, în special pentru jucătorii mai tineri. Numai puțini vor reuși să realizeze ceva.

E adevărat că în ziua de astăzi un număr tot mai mare de tineri îndrăgesc fotbalul. Numai că mulți dintre ei nu vor să renunțe și „la celelalte", pe care eu le consider otravă pentru sportivul de performanță: vizitarea localurilor de noapte, dansul în locuri unde se fumează, băutura, indiferent de cantitate, țigările...

Din două una: **sau sport de performanță sau plăceri personale. Nu există nici un compromis.** *Tinerii care vor voi să ajungă în liga federală, vor trebui să muncească enorm pentru a atinge această țintă. Ca să-i consolez pe cei tineri am să le spun doar că nici nouă „bătrînilor" nu ne reușește întotdeauna orice.*

După antrenamentul de joi seara are loc întotdeauna o discuție cu jucătorii în care se stabilește tactica de joc pentru partida care urmează să se dispute. Fiecare adversar are stilul lui și vedetele lui care trebuie marcate. În cadrul acestei discuții cu jucătorii, fiecare primește cîte o sarcină. Dar nu întotdeauna dorința se transformă în realitate.

De multe ori pregătisem totul în mod meticulos, cunoscînd atît punctele „forte" cît și slăbiciunile adversarului și totuși... nu obțineam decît contrariul și aveam impresia că totul se datora ghinionului. De multe ori ai posibilitatea să stabilești anumite schimbări în pauza dintre reprize, dar nici cu asta nu poți să schimbi întotdeauna ceva.

Există o veche filozofie în fotbal: viitorul adversar este întotdeauna cel mai dificil. Cea mai mare greșeală pe care o poți face este să pleci de la ideea că ai un joc ușor în fața ta. În acest caz jocul e pe jumătate pierdut, căci mentalitatea echipei este exact contrară celei necesare pentru un joc bun. Cînd nu-ți „iese" apoi jocul, e de obicei prea tîrziu. Golurile adversarului au fost deja marcate. Cel mai slab adversar trebuie luat în serios, căci tocmai așa zisele echipe „slabe" aduc cu ele cel mai mare spirit de luptă, lucru necesar, căci ei încearcă să înlocuiască inferioritatea lor tehnică și de joc prin spirit de luptă.

Cînd îți dai seama de acest lucru în timpul jocului, și anume că ceva nu merge, este foarte greu să treci direct din viteza a patra în viteza a doua. Vrei, dar nu mai poți ieși din ritmul lent pe care singur ți l-ai impus.

Există și jucători care după numai două sau trei jocuri cîștigate devin îngîmfați spunînd cui vrea să-i asculte: „Lăsați pe noi, că pe ăștia îi aranjăm noi". Dar se și spune că are grijă Domnul să nu crească copacii pîn-n cer și foarte repede, mai repede chiar decît se așteaptă, acești jucători primesc un „duș rece".

Liga federală cere foarte mult efort fizic, ritm susținut și vigoare. Fotbalul de ligă nu este de loc un culcuș moale. Lupta nu permite nici așteptare multă, nici chibzuire inutilă. Totul trebuie să se petreacă pe moment și fiecare trebuie să fie gata oricînd să înfrunte orice adversar.

(Va urma)

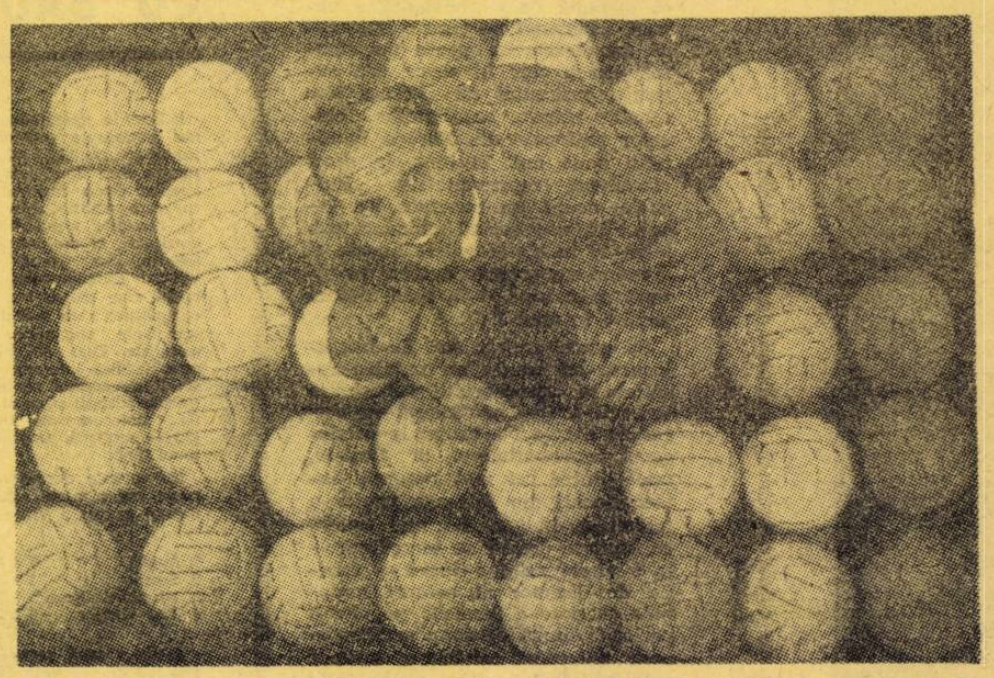

Uwe Seeler și 36 de mingi! Această fotografie simbolizează cele 36 de goluri înscrise de Uwe pentru echipa națională. Cu această cifră, el deține recordul golurilor marcate de un jucător în reprezentativa R. F. a Germaniei.

Traducere de RADU HERBAY